

בע"ה יג' תמוז תשע"א

15.7.2011

גליון סס' 2660

עלון קיבוץ סעד **ללים**

"מלאו אסמינו בר ויקבינו יין,

בתינו הומים מתינוקות..." (פנחס לנדר)

יום הולדת שמח לסעד!

חמשה דברים ארעו את אבותינו בשבעה עשר בתמוז . . .
נשתברו הלוחות הראשונים
ובטל התמיד
והובקעה העיר (בית שני)
ושרף אפוסטומוס את התורה
והועמד צלם בהיכל. (תענית ד', משנה ו')

זמני י"ז בתמוז (יום ג')

04.02	תחלת הצום (עלות השחר)
06.00	שחרית א'
08.00	שחרית נוער
13.15	מנחה גדולה
19:15	מנחה קטנה
	שיעור קצר – הרב ארי
19:55	ערבית
20:05	סיום הצום

"כִּהְיֶה אֱמֶרֶה צָ-בָאוֹת -
צוֹם הָרְבִיעִי וְצוֹם הַחֲמִישִׁי וְצוֹם הַשְּׁבִיעִי וְצוֹם הָעֶשְׂרִי
יְהִי לְבֵית-יְהוּדָה לְשִׁשּׁוֹן וְלִשְׂמֻחָה וְלִמַּעֲדִים טוֹבִים
וְהָאֵמֶת וְהַשְּׁלוֹם אָהָבוּ" (זכריה ח יט)

צום קל, ועדת דת

פנחס ידי בן. מפטירין (מלכים א', יט"ו) "ויד ה'". במנחה פ"ו:
שבעה עשר בתמוז יום ג' תענית ציבור. בימי המצרים האלה ממעטים בשמחה (וראוי להתבונן על התמורה המרה שבאה עלינו בימים האלה אשר כל התלאות שעברו עלינו מאז ועד היום תולדות התמורה ההיא הן, ה' יתברך יקומם הריסותינו.

לוח א"י, הרב טוקצינסקי

פרשת פנחס

שעור פרשת שבוע: יצחק שלומי

ימי החול		שבת	
4.53	זמן תפילין/טלית	19.28	הדלקת נרות
9.17	סוף זמן ק"ש	19.35 ב'	מנחה א' 14.00
19.45←19.47	שקיעה		ערבית
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.35	מנחה וערבית	11.30	קידוש
20.06	צאת הכוכבים	17.10, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	17.30	לימוד 'דור לדור'
		18.00	שיעור הרב ארי
8.00	שחרית נוער	20.24	צאת השבת

אחות תורנית השבת – חגית קאופמן

אנין שבת לוי – לקח לדורות

במספר מקומות כינו חז"ל את ספר במדבר בשם 'חומש הפקודים' (ראו למשל במסכת יומא דף סח עמ' ב, מסכת סוטה דף לו עמ' ב). שם זה הוענק לו הן בזכות המפקד הפותח את הספר בפרשת במדבר והן בזכות המפקד המופיע בפרשתנו, פרשת פינחס. המפקד בתחילת הספר נערך בתחילת השנה השניה ליציאת מצרים, כפי שכתוב (במדבר א, א-ב): 'וַיִּדְבֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי בְּאֶהֱל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם לֵאמֹר. שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפְּחֹתֵם לְבֵית אֲבוֹתֵם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת כָּל זָכָר לְגִלְגֻלְתֵּם'. ואילו המפקד הנוכחי מתרחש בשנה האחרונה, ערב הכניסה לארץ ישראל, כאשר העם חונה בערבות מואב (במדבר כו, ב-ג): 'שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְיַמְעֵלָה לְבֵית אֲבוֹתֵם כָּל יֶצֶא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל. וַיִּדְבֶר מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן אֹתָם בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יְרֵחוֹ לֵאמֹר'.

התורה בוחרת להשתמש בפתיח דומה לשני המפקדים ונראה כי בכך היא מזמינה אותנו לערוך השוואה ביניהם, ולעמוד על ההבדלים הבולטים דווקא על רקע הדמיון. ההבדלים אכן רבים וכבר עמדו עליהם הפרשנים השונים. בדברינו נדגיש הבדל אחד ממנו נוכל להפיק גם לקח אקטואלי.

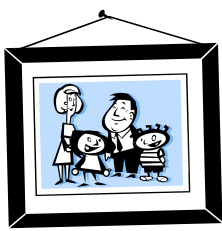
שני המפקדים תוחמים את מסע הנדודים של עם ישראל במדבר בתחילתו ובסופו. כאשר מתבוננים במספר הנפקדים של שבט לוי מתקשים בשני עניינים: א. בניגוד לשאר השבטים שנימנו מגיל עשרים, נמנה שבט לוי בשני המפקדים מגיל חודש. התורה מסכמת את מספר הנפקדים בפרשתנו משבט לוי ב 23,000 איש מבן חודש ומעלה (במדבר כו, סב). אם כן כיצד ייתכן ששבט לוי שנמנה מגיל כה צעיר, בניגוד לשאר השבטים, הוא השבט הקטן ביותר? ב. אם נוסיף לכך את העובדה ששבט לוי לא חטא בחטא העגל, ולא נגזרה על אנשיו גזירת המיתה במדבר יגדל הקושי שבעתיים!

אציע את דבריו של ר' מאיר שמחה הכהן מדוויסק זצ"ל בעל ה'משך חכמה', שהתקשה גם הוא בשאלות אלו. לדבריו היתה כאן יד השגחה מכוונת שלא נתנה לשבט לוי לפרות ולרבות בצורה ניסית כמו שאר השבטים (משך חכמה במדבר כו, סב):

אולם לדעתי כי לו נתכנו עלילות, והיה צופה ומביט כי שבט לוי, לגיון של מלך, לא ינחלו נחלה, רק ערי מגרש בתוך בני ישראל. ואם בני לוי יהיו רבים במספר, הלא יצעקו מדוע נגרע חלקם, וגם על בני ישראל יהיה כבד הדבר לכלכל עם גדול כמוהו. וכאשר מצאנו בבני יוסף (יהושע יז, יד) שצעקו כי ה' ברכם בעם רב, והמקום צר להם לשבת. לכן היה מחכמת הבורא לבלי הרבות אותם על דרך נסיי, רק יהיה מספרם בדרך טבעי, והיו כ"ג אלף מבן חודש ומעלה.

הקב"ה ידע שכלכלתו של שבט לוי לא תלויה בו אלא בעם ישראל כולו, שהרי אין לו נחלה אותה יוכל לעבוד וממנה יתפרנס. לכן, על מנת שלא ליפול למעמסה על הציבור שנדרש לכלכלם, לא נתברכו בברכת יכן ירבה וכן יפרוץ, אלא נתברכו ריבוי טבעי בלבד.

מידי פעם עולה לכותרות סוגיית פטור משירות צבאי של בחורי הישיבות ושאלת שילובם בחיי המעשה. נילמד מדברי ה'משך חכמה', שגם אם מקובלת הטענה שיש לשמור על קבוצה של אנשים הלומדים יומם ולילה ותורתם אומנותם, ופרנסתם מקצבאות הממומנות על ידי העם כולו, הרי שכמות זו צריכה להיות מוגדרת ומוגבלת. הגבלה זו מחוייבת על מנת שלא יהוו עול בלתי רצוי על כלל הציבור המכלכל אותם, וכדי שלא ליצור חלילה תחושת ריחוק מהם ומתורתם.

הפעם נעניק את שרביט הדיווח לענת אש, רכזת החינוך, כיוון שהשבוע היה עמוס פעילויות בחברת הילדים:

קייטנת נכדים: כפי שכולכם בודאי ראיתם והרגשתם, התקיימה השבוע קייטנת נכדים. נדמה לי כי זו הקייטנה הגדולה ביותר בשנים האחרונות. בקייטנה השתתפו 36 נכדים ושבעה ילדי סעד. כמיטב המסורת, הקייטנה הייתה עמוסה בפעילויות שונות ומגוונות והצטיינה באווירה נעימה. ביום התרומה צבעו הנכדים את המיגונית בברכה ואת המיגונית ליד החצרנות (וכאן המקום להודות לבנות כתי' ז', לרננה לנדאו ולדקלה הימן שהתגייסו בדקה ה-90 והרימו את הפרויקט). אתם מוזמנים לטייל ולראות.

למי תודה ולמי ברכה?

לחגית בלומנטל שלקחה על עצמה את המשימה, קפצה למים הסוערים ושחתה בהם בבטחה ובהצלחה. לעזר כנגדה – מנחם, שלקח שבוע חופש מהעבודה, הצטרף להכנות ולפעילויות ותרומתו להצלחת הקייטנה לא תסולא בפז. למדריכים החמודים – מור אורן, ירין יפרח ודור אש, שתרמו רבות לאווירה הנעימה ולהצלחת הקייטנה.

דברי סיכום וסיום נפרסם אי"ה בשבוע הבא.

ה-מ-ח-נ-ו-ן: כנהוג, במקביל לקייטנת נכדים התקיים המחנן המסורתי. כפי שכבר נכתב ב"עלים" עצי האורן בברכה נגועים בטוואי התהלכה, ואי אפשר לקיים שם את המחנן. לאחר שמשלחות רבות יצאו לתור את הקיבוץ הוחלט לקיים את המחנן במשק ילדים (תודה לרחלי לנדאו וצוות משק ילדים, שהסכימו לארח אותנו ותודה גדולה למשה פירסט ולצוות הנוי, שהכשירו עבורנו את השטח במשק ילדים). הנושא של המחנן השנה הוא ערי ישראל, והקבוצות הן- תל-אביב, ירושלים, חיפה ואילת. מלבד שינוי המקום, התוכנית המקורית של המחנן היא התוכנית המסורתית- יום בישול, יום ספורט בברכה, משחק המטמון לפנות בוקר, אי"ש לילה וכו'.

אך מסתבר ששכנינו ממערב חשבו קצת אחרת ורצו לגוון לנו את המסורת...

ביום שלישי בערב, לאחר שהסתיימה הרחצה הלילית וילדנו החמודים עשו את דרכם מהברכה למשק ילדים, נשמעה פתאום הקריאה המוכרת והלא אהודה "צבע אדום". את הבהלה והבלבול, שאחזו בילדים ובהוריהם, אתן לכם לדמיין לבד. למרות האזעקה, נשארו כמה עשרות ילדים אמיצים לישון במשק ילדים, חלקם כבר נרדמו, אבל אז הגיעה הוראה חד משמעית - לפנות את שטח המחנן. את התראת ה"צבע אדום" שהייתה בחמש בבוקר כבר שמע כל אחד במיטתו ועם הוריו. הדברים נכתבים ביום רביעי בצהריים, ואנו מקווים ששכנינו יתנו לנו לסיים את המחנן כמתוכנן, ולפחות בלילה השני נוכל לישון בו. תודות רבות לשלומית לזר, שהתגייסה למשימה הלא קלה של ריכוז המחנן, ועשתה זאת באחריות, במסירות רבה ובארגון מופתי, שזמן רב לא ראינו, וכמובן לבוגרי כות' ט' ו- י', שהדריכו את הילדים הצעירים.

פעילות הקבה"ד לנוער: הקבה"ד (בארגון רזי בן יעקב, האחראי על צעירים ונוער בתנועה) מקיים פעילות ערכית-חוויתית לבוגרי כיתות ז'- י"א. בשבוע שעבר השתתפו בוגרי כתי' ח' בפעילות שש-בש (שיתוף שוויון בין שונים), שהתקיימה בחוות משואות יצחק הישנה בגוש עציון. השבוע השתתפו בוגרי כיתה ז' במרוץ לקבה"ד. זוהי פעילות תחרותית של משימות ברחבי הארץ, הקשורות לקבה"ד ולתולדותיו. החבורה בראשות מדריכם יואב פרנקל גילו יכולות מרשימות, וזכו במקום הראשון! (הפרס יקר הערך הוא שולחן פינג-פונג למועדון שלהם).

מספרת רותם וייס שהשתתפה במרוץ:

"ביום ראשון יצאנו בהרכב מלא (!) לכיוון הפארק בפתח תקווה, שם התקיים "המרוץ לקיבוץ הדתי". הוזנקנו למשימה הראשונה – העברת מים בעזרת צינורות מכלי אל כלי (לגד"שניקים הרציניים שבינינו), ומשם לעוד כמה משימות בעיר פתח-תקווה. לאחר מכן, נסענו לתל אביב- לבניין של הקיבוץ הדתי בדובנוב 7, לבית-כנסת "גוש עציון" שבגבעת עלייה, ולימים- שם הייתה תחרות משיכה בחבל, אותה ניצחנו בקלות רבה ©. משם נסענו לקיבוץ "עין צורים" ללילה. בבוקר קמנו והוזנקנו שוב למשימה הראשונה ברפת של עין צורים, שבה ספרנו פרות- כמו קיבוציניקים אמיתיים, ומשם נסענו למוזיאון ל"מורשת הציונות הדתית והשוואה" שבניר גלים. המשימה ה"מפחידה" ביותר הייתה ביער "עזריקס" כשהיינו צריכים להכניס את הידיים לכוורת של דבורים... מהיער נסענו לקיבוץ יבנה, למוזיאון "הבית האדום", ולשטחי הגד"ש- שם גלגלנו "באלות" והיינו צריכים לתקן פנצ'ר באופניים. כשהגענו בסופו של דבר לחרם הזיתים שבקיבוץ- חיכו לנו המרכזים, השטיח האדום, והדגלים- שמסמנים את זכייתנו במקום הראשון !!! כבוד לקיבוץ ולכיתה שלנו !! חזרנו עייפים, מיוזעים- אך מרוצים במיוחד! תודה רבה לכל מי שארגן את הטיול ולכל החברים הטלפוניים שעזרו בדרך... ותודה גדולה ליואב פרנקל על הליווי התחרותי במיוחד!"

יום הולדת לסעד- לפניכם ברכתו של עפר שלומי, מנהל הקהילה:

סעד, בס"ד, הגיעה לס"ד

ואת "נתן המלך" ודפיקות ומחיאיות כף עד לב השמים.
ואת דירת אמא זמל, ואת הרכבת, והבמקום,
וההלנה, ותורנות כביסה, ושומרת הלילה והאינטרקום.
והיה אפילו מי ששאל מה היה הטעם,
של "בישול תינוקות" שנהג פעם.

לכן- לא נשכח את אלה שחלמו על העתיד,
הם ימשיכו להיות איתנו תמיד תמיד.
אלה שהתוו כאן את האופי, ודרך המלך,
הינם עבורנו - עמוד האש, שלאורו נלך.

ואם כבר דברנו על ללכת-לאן בדיוק הולכים?
ליצני הדור אומרים שאצלנו הכל "תהליכים".
תהליך גישור עם חברת גבים, ותהליך שינוי,
ותהליכי קליטה, ותהליכי עיבוי.

ותהליך הסכמות עם השכונה,
ותהליך זהות דתית, ובחירת רב בסוף עונה.
וכדי להעלות את מחיר הקוטיג, צריך אצלנו תהליך,
עד שלפעמים נדמה התעייפנו, ואת הכל בא להשליך.
ומרוב כל מיני כאלה מן תהליכים,
נדמה שהכל עומד, לא זזים ולא הולכים.
ואפילו עצי האורן הוותיקים שלנו, צוחקים במבוכה,
שגם כשכבר יש אצלנו מזיק, קוראים לו טוואי
התהלוכה.

בת שישים וקצת, פוקחת עין, ונועלת נעלה
עם בת-צחוק קטנה, והרבה תפילה
כן...פוקחת עין בת שישים וארבע,
עם גוו קצת כפוף, ועיניים אבו-ארבע
אך מי שמביט מקרוב בלי משקפת
רואה הרבה חדש יש, תחת המעטפת
יפה כתמיד, קצת קמטים, וחיוך של תקווה
סעד- משמרת, מתחדשת, סוערת ושלוה
זוהי סעד כאן ביתנו.
ועל כך גאוותנו.
מזל טוב לילדים, להורים, לסבתא ולסבא
אכן, אנו באמת בני שישים וארבע...

ומספרת הסבתא לנכדים ולנינים,
שלא תמיד היו כאן עצים ובנינים.
איך התחלנו אז מול עזה, במעוז,
ואיך היום עדיין עומדים אנו בעוז.

וקצת מהגיבורים של אז, היום כפופים ומדדים,
וכל שנה נפרדים מחברים של דור המייסדים.
אבל נראה שזו דרכו של עולם, ואין להתייאש,
שהרי ממש לא אנחנו המצאנו, את קו חמש.

אבל אנו כן המצאנו את ליפא ואת פיפקה
ואת רכטי, והנזי, וחייציה, וחנצ'ה,
ואת ימין ושמאל בריכה, למרות שאין מציל ואין מים,

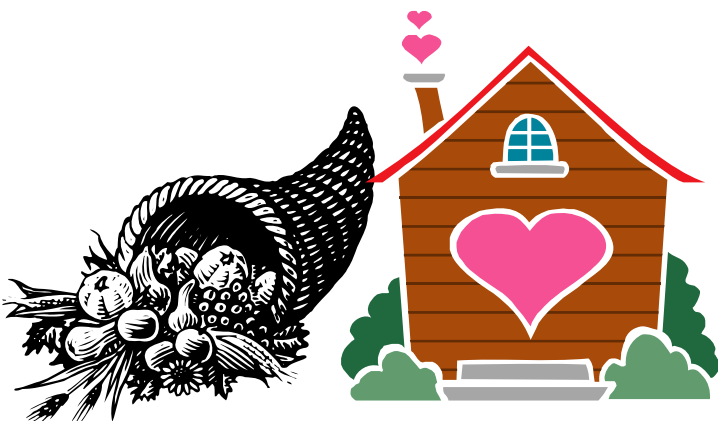
בסיעתא דשמיא, בכל זאת הכלכלה הולכת וצומחת
ולכל כיוון זרועות תמנון היא שולחת,
לברור חיל, לתאילנד, לרוסיה, ולסין,
ועובדים את הקרקע בקור ובחמסין.
ואנו גדלים מחודש לחודש, נקלטים לגרעין, לקיבוץ
ולשכונה,
ברוך ה', אוכלוסיה צעירה ונמרצת, וכלל לא קטנה.
החוכמה היא איך למזוג את היין המשומר מפעם,
לכלי חדש, ובכל זאת לשמור גם על הטעם?

ואולי בין השאר גם זאת התשובה,
כי יש כאן תפיסת עולם, וערכים, והרבה מחשבה.
יש משימות, רבותי, משימות, בכיף איתן מתמודדים,
וחברת נוער, משפחתון, גרעין צבר, וחיילים בודדים.

ומתגברים גם על קשיים, שנוגעים עמוק בלב,
ועושים מתיחות פנים, וקצת בושם ואפטר שייב.
כך למשל, שחר עולה וצפצוף ציפורים,
לעמל יום חדש יוצאים חברים,
אך מסביב אדמת טרשים, ופסולת של בניין,
זהו המיגון, והבטון, וקבלן אדיש שאיבד עניין.
ואנו מאמינים בני מאמינים, עם סבלנות ואופי,
מחכים, סוף סוף, מתי כבר נראה את השיקום הנופי.

ונראה לי שהשאלה היא לא פעם מה צבע המשקפיים
שאנו בוחרים להביט דרכם, על ארץ ושמיים?
ואם רובינו נהיה עם משקפי שמש גדולות ושחורות,
נראה יותר קושי, זיעה, וכמעט שאין בשורות!
אך אם את המשקפיים הוורודות נוריד מהמדף,
הכל אופטימי ומבטיח, עוד לפני שהן על קצה האף.

ובכן... אשרי עין ראתה כל אלה,
לעיתים נדמה- ממש הפלא ופלא!
ואתה שואל במה זכינו, על מה ולמה?
לכל הטוב- יש אבות ואימהות, כמה וכמה.
ולא רק אנשים נפלאים יש כאן בכל פינה,
אלא כנראה, הרבה מאד גם עזרת השכינה.
לכן-על כל השפע והטוב, לריבון עולם המון תודות
ונזכור תמיד לחבוש את המשקפיים הוורודות.

ראיון עם נצרי ונצרות התיכון - יום הולדת לסעד

1. מה הזיכרון הראשון שלך מהקיבוץ?

עידו וייס : נטיעת עצים בחורשת היובל.

שעיה לייכטר : שהייתי בורח מהגן.

דור אש : רלי היה מסיע אותי על הטוסטוס הלבן.

יאיר גולדנברג : סיבוב סוכות.

2. מה הדבר שאתה הכי אוהב בקיבוץ?

דור אש : הירוק והנוי.

יאיר גולדנברג : ההווי החברתי והקהילתיות.

נעם אש : את הנוף האנושי (כרגע אין נוף אחר..)

שעיה לייכטר : השדות.

3. מה אתה מאחל לקיבוץ לרגל יום הולדתו?

שעיה לייכטר : שיחזור להיות קיבוץ אמיתי.

עידו וייס : שימשיך לשגשג ולפרוח ושהדשאים יחזרו להיות ירוקים. שישרור שלום בין תושבי

השכונה לחברי הקיבוץ.

דור אש : שימשיך להיות כמו שהוא היום.

יאיר גולדנברג : שימשיך בקליטה של הרבה חבריה צעירים.

4. איך אתה רואה את הקשר שלך עם הקיבוץ בעתיד?

נעם אש : מקווה לבוא לבקר הרבה את ההורים.

עידו וייס : בעז"ה אקים את ביתי בסעד.

שעיה לייכטר : אגיע לביקורים.

יאיר גולדנברג : אם ימשיך להיות טוב, יהיה קשר טוב.

ראיון: דני אוריאל

בהזדמנות חגיגית זאת נוסף ברכה לבוגרי יבי שסיימו שתים-עשרה שנות לימוד בבית-הספר (לא משימה פשוטה כפי שאנו יודעים) –

ירין יפרח

לוטן כהן

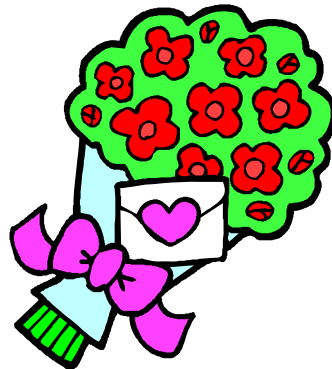
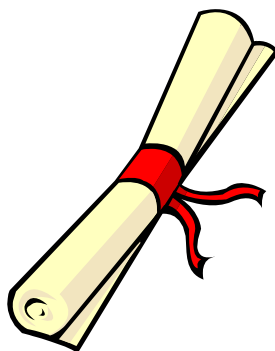
רננה לנדאו

עמר לנדאו

ענבל פיש

חן קאופמן

אריאל שלומי

נעם אש

סלע ברנע

עומר דרורי

יפתח גינזברג

צור גולן

חן הלפרין

עידו וייס

דרך צלחה לכם בכל אשר תלכו! מי יתן שיוביל אותכם ליבכם למקום הטוב ביותר עבורכם, ותהיה ברכת שמיים בצאתכם ובבואכם. מחכים לכם כאן בסעד כאשר תשובו מן הדרכים...

צ'סוקים נצ'מים

הידעתם? רבקה ידידיה מכינה כבר קרוב ל-50 שנה חבילה מאת סעד להולדת הילד הראשון.

מספרת רבקה: אני ירשתי בתפקיד את רותי יערי. בהתחלה, הייתי מכינה את כל מה שצריך בחדר להולדת התינוק – מיטה, ביגוד, משחות. היו מיטות קטנטנות שרמי סימקין הכין במיוחד, כדי שיוכלו להכנס לחדר השינה של ההורים, אולי באורך של 90 ס"מ. בגלל החוסר במקום, כשידת החתלה שימש דיקט, שהיה נתפס על המיטה כשרצו להחליף חיתול, ובסיום ההחתלה היו מורידים ומעמידים אותו בצד. מחסן המיטות היה ליד המסגריה, וכיום עבר לגן-ירוק. אינני יודעת אם עוד יש שם מיטות כאלה.

מלבד המיטה הכנתי גם שק גדול עם 30 חיתולי בד, ושק שני עם ביגוד, שמיכה חמה, שעוונית, מגן ראש- בקיצור כל מה שתינוק צריך. מן המרפאה לקחתי אלכוהול ומשחה לטוסיק. היה לי מחסן, שהיום הוא השירותים של יד-שניה, שם שמרתי הכל- מוצצים, בקבוקים, סבונים ספוגים וכו'.

החבילות החלו בשלב מאוחר יותר. בתחילתו של קיבוץ "ראשית" באו אלי הורים שלא היה להם דבר להתחלה, וביקשו אולי יש לי משהו ישן שאני יכולה לתת. פניתי לו. חברים, ויחד עם חנצ'ה, שהיתה אז מחסנאית ילדים, חשבנו על חבילה בסיסית שניתן לבני משק שאינם גרים בסעד. החבילה היתה בנויה בעיקר מדברים ביתיים שאנו תופרות כאן: מכנסי מגף, סוודר, שמיכה, כובע ונעליים שמרים בן-צבי סרגה, סדין ועוד. כך זה התחיל – זה היה מתנה מההורים לילד- כמו שעון לבר-מצווה.

כאשר עברנו להפרטה, לאט לאט פסקו ההכנות לחדר הילדים, וכיום כל בן-משק בסעד ובחוץ מקבל חבילה ללידת הילד הראשון. החבילות עברו שינוי, וכיום הן לא מבוססות רק על דברים ביתיים, כיוון שהפסקנו לתפור כל מיני דברים בבית, עם המעבר להפרטה. בכל-זאת אני משתדלת להכניס דברים שמכינים כאן בסעד – למשל שמיכת אפליקציה, מפיות. יש גם ציפית לברית שיוכבד ברזלי רקמה (פעם היו גם בגדים מיוחדים לברית).

היו מקרים שהורים ביקשו את החבילה גם עבור ילדים שנולדו בחו"ל. היו שרצו להחליף בכסף- אבל אני התעקשתי על החבילה. היה בן-משק שהתחתן מאוחר, כשקיבל את החבילה היה ממש בשוק – "מה, זוכרים אותי?", - זה כמו דרישת שלום מהבית..

אני מאד מקווה שהמפעל הזה יימשך, ולא יסתיים עם השינויים בחנות קו-לקו. זה הגיוב הכי יפה שיש בסעד – תמיד רואים אנשים מרוצים, סבתות שמחות – זה מחמם את הלב. הרבה נשיקות קיבלתי שלא באשמתי...

תודה לרבקה על האכפתיות והמסירות וההשקעה לאורך השנים הרבות!

בתור אחת שקיבלה חבילה כזאת- זה באמת מרגש ומחמם לב, נקווה שתמשיכי ביוזמה היפה עוד שנים רבות!

רשמה מפי רבקה: אפרת (ותודה למרגלית ש. על הרעיון!)

הידעתם? חלוקת צ'ופרים לחיילים במוצב "אטלס" ("חץ שחור")

בחצי השנה האחרונה, מדי יום שישי, מתקיימת העברת אוכל, שתיה וצ'ופרים לחיילים במוצב "אטלס" אשר למרגלות גבעת נזמית (מוכר יותר בכינוי "מוצב חץ שחור").

במוצב נמצאים מדי קבע כ-12 חיילים, מחציתם חיילי מודיעין שדה, אשר מפעילים את הצ'פלין ומחציתם חיילי חי"ר מחטיבת גולני אשר שומרים על המוצב. החיילים מאושרים לקבל קולה ופיצוחים להעברה קלה יותר של השמירה, וקצת עוגות וחטיפים להנעים את השבת. לא פעם מתקבלים גם מכתבים וציורים של ילדים מהקיבוץ שמבקשים להודות לחיילים אשר שומרים עלינו. אין ספק כי מעבר לנתינת צ'ופר זה או אחר, התחושה שתושבי האזור מוקירים ומעריכים את העבודה היום יומית של החיילים, תורמת לא מעט למוטיבציה ולמצב רוחם.

היוזמה היא של חברי הגרעין והם בעיקר אלו שמביאים את האוכל. כל מי שרוצה מוזמן להצטרף!

ניתן להביא אוכל/תבשילים/צ'ופרים/שתיה/ציורים/מכתבים בכל יום שישי עד 13:00

אל משפחת פרידמן. (הקראוון האחרון בשורה שמול המוסך).

חברות הנוצר הסעד לדורותיהן

ביום העצמאות האחרון, בטקס הדלקת המשואות שלנו, הייתה משואה שהוקדשה לחברות הנוער, מנחת הטקס ציינה שמזה שלושים שנה קיימות בסעד חברות נוער. נדהמתי! האם אני צעירה עד כדי כך, שהיה זה לפני שלושים שנה בהיותי בת עשרים ואחת, שלימדתי בחברת הנוער? הכל העיד שאינני צעירה כל כך ולכן התחלתי לחפש סימוכין להרגשתי/ידיעתי שחברות נוער היו בסעד עוד לפני שאני היגעתי למקום ובוודאי לפני שלושים השנים האמורות. עוד באותו הערב היו בידי כל הנתונים שחיפשתי. לכן עכשיו לכבוד יום ההולדת לסעד החלטתי להביא את הדברים לפני החברים, ותיקים וצעירים, אלה שזוכרים ואלה שנולדו לדור "אשר לא ידע את יוסף".

חברת הנוער הראשונה קמה לפני 61 שנים, כן 61 שנים, המדריכים/מורים שלה היו רחל קרול ז"ל ואורי וירצבורגר, אז חבר צעיר בגרעין ז' והיום פרופסור בדימוס לגיאולוגיה. מחברת נוער זו נשארה בסעד יהודית בילסקי-מוסנזון חברתנו.

חברת הנוער השנייה באה מייד אחריה והמדריכים/מורים היו נתן קאופמן ז"ל ואליהו אביחיל גם הוא חבר גרעין ז' והיום הוא הרב אביחיל המחפש נדחי עם ישראל. מחברת נוער זאת נשארו בסעד כמה וכמה למשל אהרלה דברי, מרגלית אחיטוב-שריד, עמוס כוכבי ועוד.

חברת הנוער הבאה הייתה של נערים בני 16 שעלו ממרוקו רובם אחרי פעילות מחתרית להעלאת יהודים, נערים איכותיים שרצו להגיע רחוק. במורים היינו בנצי לנדאו ז"ל ואנוכי ועוד מורים מקצועיים שונים. מחברת נוער זו לא נשאר אף אחד בסעד, וחבל כי הם עשו חיל. אחד נהיה ראש עיר, אחד מנהל בית ספר והמוכר ביותר הוא יוסי דהאן מקים ומנהל חברת "אל דן". ידוע לי שהוא תורם מכספו למטרות חשובות ולא אפרט.

אחרי כן הייתה עוד חברת נוער המדריך/מנהל היה יהודה שפיצר ז"ל ואחריו מיכה רוזנטלר ז"ל, אני הייתי אחת המורות. חלק מהנערים היו עולים חדשים שהתחנכו לפני בואם במוסד "ביתנו" שנוהל על ידי אביו של זאביק בן נון, חלק אחר היו נערים עם חזון ציוני שראו בבואם לקיבוץ מימוש של חלוציות. מוטיבציה כזאת הייתה גם בחברות הנוער שקדמו להם. מהנוער הזה נשארו כמה חברים, בנימין גל, עדנה שרעבי-כרמון ויצחק שוהם.

חשוב לציין את מעמדם הלא כל כך מכובד של המורים בתקופה ההיא, הרי לא עבדנו במקושי וטוריה, משמע היינו מעין פרזיטים, לא עלינו! ועל כן כוכבנו דרך רק בחופשות, כאשר יכולנו להיות "פקקים" מועילים בכל מיני מקומות עבודה. על חופשה להכנת שנת הלימודים הבאה, מי שמע? אין מה לאמר – השתנו הזמנים וטוב שכך! מכל מקום, עבודתנו נעשתה במסירות אין קץ ועל כך יעידו הקשרים האמיצים עם כל אותם בני נוער שעברו בסעד.

אני מתייחסת כאן לתקופה של מעל עשרים שנה. אחרי חברת נוער זו הייתה תקופה ללא חברות נוער עד לפני שלושים ומשהו שנים, אז התחדשו חברות הנוער כפי שדיווחו במפקד הנ"ל.

ראוי לציין שקבוצת סעד עוד בחיתוליה לקחה על עצמה לגדל ולחנך נערים ונערות בגיל לא פשוט, כאשר חברי הקבוצה חיו בצמיצום ובצנע והפרישו מפתם לנערים אלה, והיו בשבילם בית חם וכתף תומכת, זאת הסיבה שראיתי לנכון להעלות את הדברים האלה על הכתב ביום חגה של סעד, בתקווה שנוכה להמשיך במעשים ראויים.

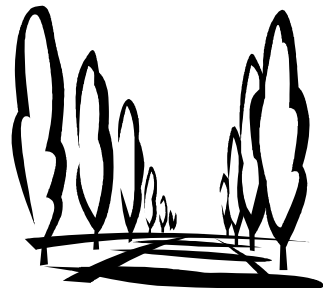
יעה צברון

לחברנו אבנר רועי

ת נ ח ו מ י ס

במות אביך

דוד רבינוביץ' ז"ל

הרמזור

ארבע שנים למוותה של יעל קסלר ז"ל.

" רק צמוד אין כניסה אדום
ואור ירוק של רמזור..."

ארבע שנים חלפו מאז אותו יום מר ונמהר.
בצומת ברכיה ניצב רמזור. מהבהב.
ואני צומדת מולו ומשתאה.
הייתכן?
רמזור?

האומנם הציצה הקידמה גם לצומת המסוכנת הזאת?

ארבע שנים חלפו.
אורחות חיינו השתנו.
רק הצעצועים אליך יצא לא צברו שום תמורה.
את כל כך חסרה.
ביום-יום ובשבת, בחג ובחולין.
פני הקבוצה השתנו.
הרס פני הנוף לא הכהה את הליכרון.
רק הצצים אותו.

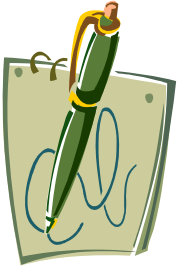
בצומת ברכיה ניצב רמזור.
ואני תוהה - האט לו את שהנצת מהלכים מלאמאלה?
האט ידך הייתה בשכנוצ גורמי התעבורה?
האומנם חיובק וצחוקק המתגלגל המיסו לבהות?
הבהירו למי שהיה זקוק להבהרה, שהחיים בלעדדיך כל כך חסריים?
שאת המוות שלך היה אפשר למנוע.
שלא ראוי שצוד מישהו יפצע.

ארבע שנים חלפו.
בצומת ברכיה צומד רמזור.
מתריע לנהגים על הצומת והסכנה.
רט ,
לורה אור,
מלהיר ומלכיר.
כאן הלכה מאיתנו יצא.

בצומת ברכיה ניצב רמזור,
ואורו הירוק מאותת לנו, להמשיך,
ולנסוע הלאה...

רחל ברזלי.

”אכתה בעילום שם לזכר” - מסוכן וחבל.

אבקש להתייחס לשו... שו... של עופר (משולחן מנהל הקהילה).

לא אני הכותבת מכתבים בעילום שם אבל רצוני להגיב.

ראשית נראה לי שצורת ההתייחסות וגם סגנון הכתיבה דווקא של מי שצריך להפגין רגישות עושה כאן את ההפך. איני יודעת מה נורא כל כך במכתב אנונימי. ישנם הרבה מצבים שבהם החבר נמצא במלכוד כשהוא רוצה להתריע על מחדל או סיבה אחרת: מקום עבודתו ששם הבעיה שעליה התריע וכתב, ואולי משהו שקשור עם שכנו ממול. או אולי הבעיה קשורה למטפלת של אחד מילדיו, ואולי המכתב קשור לאחד מבני משפחתו או לחברו הטוב של מקבל המכתב. החשש לחשיפה משאיר בידו את האופציה לכתוב רק בעילום שם.

נראה לי שחבר שמחליט לכתוב בעילום שם עושה זאת מחוסר ברירה. ודווקא בעיות לעיתים מאד משמעותיות

וגורליות אפשר לפספס אם לא תהיה תגובה.

אני לא חושבת שכותב המכתב בעילום רוצה להתריס. אולי זוהי האפשרות היחידה שנשארה לו כדי לעורר להגיב לידע.

ועוד, עופר בעצמו כותב שזה קורה לעתים רחוקות, וצריך גם להבין שבחברה קיבוצית בה מפגשי היום יום הם בלתי נמנעים, לעיתים החשיפה יותר בעיתית ומתסכלת, כאשר רוצים להתריע. אז למה לא לטפל בעניין ברגישות אם ישנם חברים שחוששים להזדהות?

נכון שעדיף להזדהות, ואולי קל יותר למי שאמור לטפל בבעיה, אך צריך לחשוב גם על כותב המכתב.

אבל לא להתייחס - לזרוק את המכתב לסל וחסל כי המכתב הוא ללא שם, דווקא מהמקום שצריך לשאוב התייחסות וביטחון זה לדעתי מאוד מסוכן ויכול להביא חברים מסוימים לאדישות והסתגרות, לא להגיב ולהתריע. מה היה קורה אילו עובדי הרווחה, פסיכולוגים, אנשי איכפת החוק, אנשי חינוך לא היו מתייחסים למכתב או פתק שהגיע אליהם בעילום שם? (שכל אחד מאיתנו יחשוב)

לא בלי סיבה הסקרים שאנחנו ממלאים ניתנים למילוי בעילום שם, וטוב שכך: יש מקום להערות, תחושות. לא פעם ישנם הערות שליליות, ניקוד שלילי. הסקרים מטופלים בלי לדעת מי הכותב. ולא בכדי הסקרים ללא שמות כדי שממלא הסקר יענה בכנות ולא יפחד לענות, להציע להתריע, ולתת את הניקוד שהוא חושב, כדי שכולם ימלאו בביטחון שלא תהיה חשיפה, ויחד עם זאת יועלו בעיות, פתרונות, שיפורים ועוד...

אז אולי רצוי לחשוב פעמיים

לפני שזורקים מכתב ללא שם למים.

כותבי יצרי

הבהרה

למקרא דבריה של רותי אני מבין שהדברים שכתבתי התפרשו באופן שונה משחשבתי. לכן אבהיר, שלושת המכתבים שהתגלגלו בשבועיים האחרונים אל שולחני- ובעקבותם כתבתי את הדברים, היו בעלי מכנה משותף אחד- התרסה, לעיתים ביקורת ארסית ופוגעת בחברים העושים לטובת כולנו. בכל שלושת המקרים הכותב פשוט לא ידע ולא הכיר את העובדות לאשורן, והתבסס על מידע מוטעה.

לו היה הכותב (ואולי זה אותו אחד) בכל אחד מן המקרים, היה בא לברר ולשאול, היה מקבל תשובה מלאה, שאני מעריך שהייתה מניחה את דעתו. גם אם היה שולח מישהו בשמו- ניתן היה להסביר, ולתת תשובה מלאה, ואולי אף ללמוד מהפנייה ולתקן דברים ראויים לתיקון. אך לענ"ד ניסוח הדברים מלמד שלא נכתבו תחת קנה המידה של ביקורת בונה- אלא היה כאן שימוש בעילום שם כדי לקבל חיסיון שבשמו מתאפשרת כתיבה פוגעת ומעליבה, ולכן לענ"ד, מקומם של מכתבים כאלה לא יכירם אצלנו.

לקראת תרבות ...

מה קורה לסופרת הנפגשת עם סיפור היסטורי שנדמה לה שכבר מזמן נגמר, אך מגלה שהוא חי יותר מאי פעם..

מופע ייחודי ומרגש על אמת ובדיה ברומן היסטורי, על תחקיר וכתיבה לאורך שלוש שנים וחצי, על פגישות עם מכתבים ישנים, בתים עתיקים וסודות המקופלים בתוכם.

אבשלום בשר ודם- איך מקלפים בזהירות את המיתוס שנבנה סביב האיש המרתק והמסתורי, ומוצאים שכתרי הזהב שנקשרו לו הגיעו לו בהחלט?

זהו מופע בעקבות הספר "אות מאבשלום", בהשתתפות סופרת, מוסיקאי ושחקנית.

נאוה מקמל עתיר הסופרת, תחשוף את הקהל אל מאחורי הקלעים של כתיבת הרומן על אבשלום פיינברג, השחקנית שיפי אלוני בקטעי משחק, והמוסיקאי דורון מדלי על הפסנתר בשירים השזורים בסיפור.

את ה"הצגה" אות מאבשלום ברצוננו להביא לסעד בעוד מספר חודשים.

על מנת שנוכל למצות ולהכיר את הספר לקראת המופע בצורה הטובה ביותר, אנו רוצים לחשוף כמה שיותר אנשים לקריאת הספר ולכן, רכשנו מספר עותקים של הספר על מנת שנוכל לחלק לקריאה לכל דורש.

על מנת לקבל עותק לקריאה, ניתן לשלוח מייל או לשים פתק בתא הדואר של ו. תרבות, הספר יחכה לכם בתא הדואר כאשר יגיע תורכם.

עם תום הקריאה, אנא החזירו את הספר לתא הדואר של ועדת תרבות. (נא לא לקחת משם ספרים באופן עצמאי)

ולכל אותם אלה שאינם חובבי קריאה... אל דאגה, המופע מתאים גם לכם ניתן להנות ממנו הנאה מושלמת גם אם לא קראתם את הספר.

1. תרבות

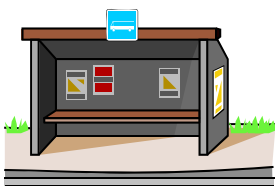
לכבוד יום ההולדת ה-64 של סעד, ראתה אור בימים אלו הוצאה מחודשת של הספר

דפים מן המחברת מאת חגית רפל (איורים: גילי זיוון)

שירים על ילדות בקיבוץ לילדים, לילדים ברוחם, ולכל מי שמרגיש קשור להוויית החיים בקיבוץ.

הספרים יימכרו בכלבו החל מן השבוע הבא.

(המהדורה החדשה יצאה בדפוס ליאור פרייד סעד).

לידיעת הציבור:

תחנת האוטובוס האחרונה ביציאה מנתיבות הוזה.

היא נמצאת פחות או יותר מול מכבי, ובדיוק בצומת אבוחצירא/ירושלים.

בדיקת מלואות

החברים מוזמנים למסור לבדיקה בזמן הקרוב (עדיין על חשבון הקבוץ) - בעיקר בעלי שם משפחה המתחילה באותיות ל - פ, אך כל מי שיודע שלא נבדקו אצלו המזוזות כמה שנים יכול להביא לי בתיאום.

כמו-כן, מי שמעוניין בתפילין, מגילות וכד' מוזמן אף הוא לפנות אליי בזמן הקרוב. (ניתן לחסוך אלפי שקלים על תפילין "גסות" לעומת הקניה בחוץ).

הבהרה: הוחלט בקבוץ (בניגוד למה שכתבתי אשתקד) שהחבר ישלם על מזוזות הממ"ד, כמו על כל הרחבה פרטית.

אליהוא פנון

הודעות מווצרת רכב

רכבי תיר- רכבים אלו שכורים ומותרים לנהיגה רק למי שמלאו לו 21 ואינו נהג חדש. ציבור הנהגים הרשאי לנהוג ברכבים אלו מתבקש להשתמש/להזמין דווקא אותם וכך **לפנות** את רכבי סעד לאלו שאינם מורשים לנהוג ברכבים שכורים.

דלק- ושוב אנו מזכירים לציבור הנהגים כי יש לתדלק בגמר כל נסיעה. לעיתים המחוג מראה לכאורה כי המיכל מלא- ולא כך! יש להפעיל את שיקול הדעת ולהבין כי כל נסיעה צורכת דלק ועדיף לנהוג לחומרה ולהעביר את הרכב לנהג הבא כשמיכל הדלק מלא.

ואם בדלק עסקינן- מסתבר כי מחירו הגבוה התייצב אי שם במעלה הגרף וממאן לרדת. כל שנותר לנו הוא **להעדיף בראש ובראשונה מכוניות חסכניות בדלק** הן לסידור הרכב (ניסן טידה -אקו מיקרה) והן לשאר רכבי הקיבוץ (אוקטביה). מסתבר כי נתוני היצרן בדבר צריכת הדלק אינן אמינות בלשון המעטה, ובדיקה בפועל מצביעה על סטיות של 30% ויותר מנתוני היצרן, כך שרכבים אלו נבחרו לאחר שעברו בהצלחה את בדיקת צריכת הדלק בפועל.

יורט ק.

לשרה ריבלין

ולכל המשפחה

ברכת מזל טוב לבבית

לבר-המצווה של הנכד צור

בנם של אסף ז"ל ורותי תבדל"א

להדסה גולן

מזל טוב וברכות חמות

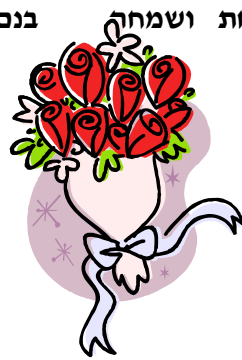
בהגיעך לגיל 80!

איחולינו לך נחת ושמחה

בקרב אוהבייך

ובריאות טובה!

מזל טוב!
טובה!

ליונה רוזנטלר

ולכל המשפחה

ברכות חמות

לחתונת הנכד עומר עב"ל אפרת

בנם של יעל ועופר בן-ישי

לג'ינג'י רויך
מזל טוב וברכות לרוב
בהגיעך לגיל 80!
מאחלים לך נחת ושמחה
והרבה בריאות!

לשביט וכרמל הלפרין
ללאה ואבי הלפרין
ולכל המשפחה
מזל טוב וברכות חמות
להולדת הבן-הנכד

לרותי וחנן פינקלשטיין
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
לנישואי הנכד שמעון-אריה
בנם של אסתר ק'ה ויגאל
עם בח"ל חיה רבקה

שבת שלום לכולם - ספירת מלאי ליום ההולדת

אפרת עורכת העלון, פנתה ובקשה ממני בעדינות, כי לרגל יום ההולדת ה 64 של סעד, אנסה לתת תמונה של השינויים בתחום המשקי, לאורך ההיסטוריה של סעד. אלא שלצערי ההיסטוריה שלי בסעד בת חמש בלבד היא, ועל כן אנסה להעלות על הכתב בשיר ומברק:

ובכן אנחנו בני 64 (ס"ד) ואכן בס"ד (בסייעתא דשמיא) הצלחנו כולנו, במאמץ גדול של חברים וחברות רבות, להוביל את סעד לשינוי אמיתי בתחום המשקי, הן בהיקף העסקים והן בתוצאות העסקיות שלנו. ענפי העץ - "כי האדם עץ השדה" - בענפי העץ "השקד כבר לא פורח" בשדותינו, גם ה"אשכולית כבר לא תלויה בין החורף לבין הקיץ", אך במקומם "אדון אבוקדו שהוא איש נחמד נורא", תפס את מקומם, ואנחנו רואים ברכה במהלך ובתוצאות.

חממה - "יש פרחים שבני חלוף - יש פרחים שעד אינסוף" - החממה המשותפת שלנו עולה כפורחת ומה שהיה פעם שטח של 80 דונם, עומד היום על 130 דונם בסעד, ועוד כמה עשרות בודדים אי שם בשדות תאילנד. בנוסף לכך צמחו להן גם חממות לזרעים, אות ומופת לאורחים רבים מחו"ל, "והציפורים הנוודות מנסות ללקט זרעים מבין הרגבים, ועזריאל ואיציק ביחד עם שותפינו מארצות המזרח, "שורקים שיר של אהבה" לזרע, לפקעת, לפרח ועוד. והם שרים "לא כרם ולא רפת / לא רחש הקמה / אני תמיד חלמתי / על פרח חממה".

רפת - "ברפת הגדולה חולבים את הפרה / חלב לבן נותנת למכונת החליבה / בואו היא גועה, שתו ותטעמו / החלב בריא טעים מו מו מו..." - הרפת שלנו הטובה מכולן, ממשיכה להניב חלב ושיאים, ובכל פעם שנדמה שכבר אין לאן לשאוף, הצוות מוכיח שתמיד מעבר לשיא, אפשר לכבוש יעד נוסף.

לול - " כל היום תרנגול בן גבר, התרגש כאפרוח בן שעה..." בשתי שלוחות הלול שלנו, הן בפטם והן ברבייה, עושים הלולנים מאמץ כביר בכדי לשרוד בשוק קשה מעין כמותו, שכמאמר השיר הוא "פעם למעלה, ופעם למטה", וכולנו מקווים שיתייצב במקום סביר.

גד"ש - "בשדה אחרושה לי בתלמים אביטה מה שכרי מעמלי - כד חלב ופיתה, חקלאות זה העתיד" - כבר אמר המשורר שחקלאות היא העתיד, ואכן הגד"ש שלנו, עלה ופרח, אימץ את שטחי ברור חיל, כאילו " ככה סתם כאילו כלום", ואכן המזל ואף מעבר לכך, מאיר לנו פנים כנאמר " הזרעים בדמעות עין, אם יקצרו זה מזל, כי הכול בידי שמיים כבר עמדו על כך חז"ל". ואי אפשר שלא להתפעל, בשילוב הידיים בגד"ש בין המבוגרים עם הניסיון והידע, לבין הצעירים עם הכוח והתנופה. יישר כוח.

מכון הגזר - " משוך בגזר, משוך בגזר /- אין כמוהו גזר..." - הגזר הפך בשנים האחרונות בסעד מעוד ירק במרק, או סלט גזר חי, עסיסי ומתוק, למנוע צמיחה שסוחב אחריו את הקיבוץ כולו, מי היה מאמין לפני כמה שנים שבהם זרענו בתפילה 850 דונם לשנה, שנגיע ל 4000 דונם (ועוד היד נטויה). מי היה מאמין אך לפני שנים ספורות שהגזר הגדל בשדותינו (וגם בשדות זרים) יעלה על שולחן סועדים החל מערבות רוסיה, ועד למדינות הדוד סם. יחד עם זאת הגידול הזה מחייב אותנו להשקעות לא מעטות, איתן נאלץ להתמודד בשנים הקרובות.

מים - "רון קילוח בצינור" - לא צריך לספר עד כמה המים הם סם חיים לכולנו! הכמות הולכת ויורדת, והמחיר עולה ועולה. לצערנו איננו יכולים לשאוב מים בששון, ואנחנו נאלצים להסתפק במה שיש, ואיתו לעשות את המיטב. בכל זאת אי אפשר שלא לציין כי אחרי שנים הצלחנו לקבל מים חיים לשטחי שרשרת, כנאמר בשיר " האהבה היא רק שרשרת..."

פופלי - הילד המתבגר הזה שהיה חלש וכחוש, עשה מתיחת פנים, הלך לחדר כושר, והנה הוא כבר גבר עם שרירים, שאין כל סיבה לדאוג לו. זה לא היה קל, ובכל זאת הצוות הצליח ועמד במשימה, והפופקורן שלנו ממשיך להתפצח ברוך, בכל תיאטרון.

סיפן - "על הדבש ועל העוקץ" – כמאמר שירה של נעמי שמר, בסיפן היה לנו השנה גם דבש וגם עוקץ. גם בסיפן נעשים מאמצים גדולים הן מצד צוות העובדים והן בהנהלה, ובע"ה גם בסיפן עוד נעלה על דרך המלך.

"ובשקט בשקט בלא אח וחבר" הולכים להם ומתפקדים **ענפי השירות** הוותיקים והטובים שלנו, ודואגים שהכול ידפוק, הכול יתקתק, הכול יעבוד חלק. הידד.

בקיצור חברים השירים מגיעים לכולם, שום דבר לא נעשה מעצמו, ושם דבר לא מובן מאליו. מזל טוב ליום ההולדת ועל כך רק אוסיף תפילה קטנה:

מי ייתן ו" **עוד נראה עוד נראה, כמה טוב יהיה בשנה הבאה**".

באהבה גדולה ובברכת חג,

חלופ.

בעקבות בקשות של חברים אשר אין להם רשיון נהיגה, אנו מנסים לדאוג לנהגים לצורך הנסיעות. המדובר בנסיעות בשעות הפנאי, ולא נסיעות מרפאה. יעקב פרידמן קיבל על עצמו להיות סדרן הנסיעות. אנו מחפשים נהגים מתנדבים להקפצות קצרות (או ארוכות) וכן נהגים שינהגו בתשלום. נא להרשם אצל יעקב פרידמן.

בתודה, 11/3 פרט

למרים ומשה בן-צבי
ולכל המשפחה
מזל טוב וברכות
להולדת הנין
נכד ליהודית
בן לרותי ואבי

להדסה וחנן גולן
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הנינה
נכדה לתמי וירמיהו
בת למושיק וטובה